

да го накажи и да пролѣе кръвьтъ му въ де-
нѣтъ на женидбата ви.

Мерона. — Не, азъ желая щото рѣкътъ
ми да принесе този смъртенъ ударъ; ако По-
лифонть е царь, нѣка да царува нѣ и нѣка
да остави на моето отчаеніе грижата на отмъ-
щеніето. Нѣка той владѣе на богатствата ми
и достоинството ми; всичката ми честь състои
да отмъстя кръвьтъ си. И ако му дамъ рѣ-
кътъ си, той знай добръ че азъ муя давамъ
съ тая награда. Прочее върви и му кажи да
ся приготви за женидбата, защото щомъ рѣкъ-
тъ ми пролѣе кръвьтъ на убыйцѣтъ, азъ ще
му я подамъ тутакси още облѣна въ кипяща-
та кръвь.

Ероксъ. — Не ся съмнѣвайте за това що
ми казахте, защото царьтъ е готовъ за да
испълне връхъ минутата всичкитѣ ви же-
ланія.
(*Ероксъ отива*).

Явленіе VII

Мерона Евриклесъ Исменія

Мерона. — Не, не ма вървайте за това що
ви казахъ, не, тая ожасна женидба, тая же-
нидба отъ която ся страхувамъ нѣма никога
да ся изпълне. И знайте че щомъ погубя
убыйцѣтъ Мерона нѣма да съществува вѣче.